

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİR GARİPTEN BİR ESİRE MEKTUB

Süleyman Ebu Gays

Bütün övgüler “onların Allah yolunda çektikleri hiçbir susuzluk, hiçbir yorgunluk ve hiçbir açlık, ayrıca kâfirleri öfkeliendirecek ayak bastıkları hiçbir yer veya düşmana karşı elde ettikleri hiçbir başarı yoktur ki, karşılığında kendilerine salih bir amel yazılmış olmasın. Çünkü Allah, güzel iş yapanların mükafatını zayi etmez” (9, Tevbe/120) Allah’a özgüdür.

Salât ve selam sabredenlerin imamı, alemlere rahmet olarak gönderilmiş olan ve “Ne acaiptir müminin işi! Gerçekten onun her işi hayırdır. Bu hal, müminden başka hiçbir kimse için böyle değildir. Eğer ona sevinç verici bir şey isabet ederse şükreder. Bu da kendisi için bir hayır olur. Eğer ona zarar ve ziyan verecek bir şey isabet ederse sabreder, bu da kendisi için hayır olur” buyuran Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)’in üzerine olsun.¹

Bu mektubu acı ile değil sevinçle, yeis ile değil ümitle yazıyorum. Hakkı haykıran, sessizliğin duvarını yıkan, zulmün karanlığını aydınlatan ve bir yabancının bulunduğu gurbetten bütün zalimlere meydan okuyan bir mektup olarak.

İninde yatan bir aslana, işkenceye rağmen sebat eden kahramana... Çatışmanın zorluğuna rağmen dövüşmeye devam eden, boyun eğilen bir zamanda isyan eden, çöküntü zamanında yücelen.... Kölelik zilletini reddeden... Demir parmaklıklar ardında hür olan.. Allah’tan başkasına yönelmeyi reddeden bir aslana...

Ey “özgür” esir kardeşim!

Ey Kardeşim sen hüsrün sedler arkasında olsan da...

Ey Kardeşim sen hüsrün prangalar altında olsan da...

Sımkıkı bağlandıkça Allah’a...

Hiçbir kulun hilesi zarar veremez sana...

Evet kardeşim... Sen hürriyetin, özgürlüğün kişinin dini, akidesi ve ilkeleri için yaşamak anlamına geldiğini biliyorsan kulların tuzakları sana ne zarar verebilir ki?

Kulların tuzakları sana nasıl zarar verebilir ki? Sen gerçek hürriyetin insanın dini, akidesi ve ilkeleri için yaşamak anlamına geldiğini biliyorsan? . Bu yolda ne ile karşılaşırsa karşılaşsın alını açık başı dik yaşayan, onurla bu günü dününden daha iyi olan ve yarını bu gününden daha iyi olacak olan bir insan olarak sana ne zarar verebilir.

Ancak sadece yaşamış olmak için ilkesizce yaşayan ve amaçsızca ölen kişilere gelince... Onlar zaten bu arz üzerinde, kâinatta yaşayan bir varlık sayılmazlar ki...

“Andolsun, onları hayata karşı (diğer) insanlardan ve şirk koşanlardan (bile) daha ihtirash bulursun.” (2, Bakara)

Hangi hayat? Zillet içinde yaşanan, değersiz, teslim olunmuş, boyun eğilmiş bir hayat mı?

¹ Buhari, Sahih, Merda, 3; Müslim, Sahih, Birr, 46-48.

Ama sen her şeyi reddettin... Şerefli, onurlu bir hayatı tercih ettin. Korkularla boğuşan, şerefini kazanmak uğruna zorlukları omuzlayan biri olmayı tercih ettin. Bu onurun bedeli sadece ölüm olsa bile ecel şerbetini bir an bile tereddüt etmeden içen, lisanı hal ile şöyle diyen bir kişi olarak yaşamayı seçtin:

“Benim tattığım şerefi tadacak mısın sanıyorsun?”

Sabrı tatmadıkça ona ulaşamayacaksın.”

Ey “özgür esir kardeşim!

Senin elindeki şu kelepçeler ümmetin prangalarını çözecek olan anahtarlardır. Bütün ümmet biliyor ki orada, ömrünün en değerli anlarını dininin şerefi yolunda tüketen adamlar var. Ümmetin yolunu aydınlatmak için ömür sayfalarını yakan, ümmetleri hürriyet kokusunu teneffüs etsin diye özgürlüklerini boğan adamlar...

Diğer insanlar zillate rıza gösterip hakkı haykırmazken, zulme tutunup tağutun hükmüne teslim olurken, dinimize, akidemize, ırzımıza ve bütün kutsal değerlerimize saldıranlarla savaşmazken ipek bağlar yerine demir zincirleri tercih eden adamlar...

Belayı nimet bilen adamlar... Hapsedilmeyi halvet, sürgünü hicret, Allah yolunda öldürülmeyi şehadet sayan... Bunu hayal eden değil bizzat yaşayan, sözle değil eylemle, teoriyle değil pratikle yaşayan adamlar.

Ey “özgür” esir kardeşim!

Allah bir kulunu severse ona belalar gönderir. Biz kimiz ki Allah bizi gözetiyor ve belayı gönderiyor? Biz sürgünüz... Biz firariyiz... Biz korkanlarız... Biz esiriz... Biz bozguna uğramışız (parçalanmış) Biz... Biz... Bunlar, Allah’ın (c.c.) sevgisinin tezahürüdür... Nitekim O şöyle buyurur:

“Andolsun, biz sizi biraz korku, açlık ve bir parça mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle imtihan edeceğiz. Sabır gösterenleri müjdele.” (2, Bakara/155)

Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ise şöyle buyurmaktadır: “Allah bir kulunu sevdiği zaman onu sıkıntılara maruz bırakır.”

Eskiden bu ümmetin salihleri başkalarının iyiliğe, afiyete sevindiği gibi başlarına gelen musibetlere sevinirlerdi. Çünkü onlar biliyorlardı ki başlarına gelen bu musibetler Allah’ın sevgisinin işaretlerinden başka bir şey değildi.

Sevgili Kardeşim!

Senin önünde başına gelen felaketlere teselli olacak peygamberler ve onların izini takib eden örnek şahsiyetler var.

İşte Musa (aleyhisselam) bir sürgün hayatının içinde... Korku ve yıllarca süren umutlu bir bekleyiş... Tüm bunlardan sonra Firavun ve ileri gelenlerinin cezalandırılması için...

İşte Yusuf (aleyhisselam) zulüm, iftira ile hapisane medresesine giriyor. Oradan bir kral olarak çıkıyor ve Allah onu kardeşleri ve babası ile kavuşturuyor.

İşte Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) 3 yıl kasıp kavuran bir muhasara altında kalıyor. İnsanların Allah’ın dinine fevc fevc girişini gören muzaffer bir fatih olarak çıksın diye...

İşte Ahmed Bin Hanbel; Hapse giriyor, bedeni kamçılardan tükeniyor, bitkin düşüyor. Ümmet onun akidesini hıfzetsin diye. Böylece örnek alınan bir imam oluyor.

İşte İbn Teymiyye; Işık görmeyen bir kaleye hapsediliyor. Yemek zamanlarından namaz vakitlerini tahmin ediyor. Böylece dinde imamlık şerefine nail oluyor. Dinde imamet mertebesine sabır ve yakın ile ulaşılıyor.

Ve sen ey özgür kahraman kişi! Zindandan ve esaretten inşallah kurtulacaksın. Onurunla, muzaffer ve özgür olarak çıkacaksın. Bil ki gerçek zafer ruhun zaferidir. İncanın zaferi. Değerler ve ilkelerin zaferi. Bu hem dünya hem ahiret hayatında bir zaferdir:

“Allah, içinizden iman edenlere ve salih amellerde bulunanlara va'detmiştir: Hiç şüphesiz onlardan öncekileri nasıl 'güç ve iktidar sahibi' kıldıysa, onları da yeryüzünde 'güç ve iktidar sahibi' kılacak, kendileri için seçip beğendiği dinlerini kendilerine yerleşik kılıp sağlamlaştıracak ve onları korkularından sonra güvenliği çevirecektir. Onlar, yalnızca bana ibadet ederler ve bana hiç bir şeyi ortak koşmazlar. Kim bundan sonra inkâr ederse, işte onlar fasıktır.” (24, Nur/55)

“İşte ahiret yurdu; biz onu, yeryüzünde büyüklenmeyenlere ve bozgunculuk yapmak istemeyenlere (armağan) kılarız. (Güzel) Sonuç takva sahiplerininindir.” (28, Kasas/83)

Eğer esaret altında ölürsen ne kaybedersin? Çünkü sen Allah yolunda şehadeti göze alarak çıktığın bir yoldasın. Sana düşmanların ne yapabilir?

“Allah yolunda öldürülenleri sakın 'ölüler' saymayın. Hayır, onlar, Rableri katında diridirler, rızıklanmaktadırlar.” (3, Ali İmran/169)

Ey “özgür” esir kardeşim!

Bu din bizden çok şey istiyor, feda edilecek canlar, yok olacak ruhlar, infak edilecek vakitler, zayi edilecek mallar, nefsin sevdiklerini (mal, aile, çocuk) terk etmesi... Bunlar sadece yüce gayeyi, hedefi gerçekleştirmek için. Bu hedef ise Allah'ın dinini sağlamlaştırmaktır. Herkes bunu taşıyamaz ancak sen ve senin gibiler. Ahiret hayatını dünyaya tercih edenler... Eğer bundan başka şekilde düşünen ve farklı anlayan varsa şu ayeti okusun:

“De ki: "Eğer babalarınız, çocuklarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşıretiniz, kazandığınız mallar, az kâr getireceğinizden korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden evler, sizlere Allah'tan, O'nun Resûlü'nden ve O'nun yolunda cihad etmekten daha sevimli ise, artık Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyedurun. Allah, fasıklar topluluğuna hidayet vermez.” (9, Tevbe/24)

Allame Ebu Hasan Nedvi (Allah ona rahmet eylesin) şöyle der: “İnsanlık davası refah içinde yaşayan insanların taşıyabileceğinden daha yücedir. Dünya hayatında refah içinde yaşayan kimseler hiç bir bir tehlikeyle, sıkıntıyla ve zorlukla karşılaşmamışlardır. Nimetler önlerinde hazır, yarınları garanti altındadır. Aksine bu davanın, bütün imkânlarını ve geleceklerini dava ve kutsal mesajı taşımak uğruna feda edebilecek insanlara ihtiyacı vardır. Canlarını, mallarını, kazançlarını kaybetmeyi göze alıp riske atabilecek olanlara... Ticaretlerini, mesleklerini, kârlarını telef edebilecek, babalarının ve arkadaşlarının kendileri hakkındaki ümitlerini boşa çıkarabilecek insanlara. Öyle ki bir çıkıp onlara Salih (*aleyhisselam*)'ın kavminin Salih (*aleyhisselam*)'a söylediği şu sözü söyleyecektir:

“Dediler ki: "Ey Salih, bundan önce sen içimizde kendisinden (iyilikler ve yararlılıklar) umulan biriydin.” (11, Hud/62)

Mücahitler olmadan bu yüce davanın gerçekleşmesi ve insanlığın kalıcılığı mümkün değildir. İnsanlar içindeki bu topluluğun katlandığı meşakkatler sayesinde insanlık refaha ulaşır ve ümmet yücelir. Yeryüzündeki şer akımları hayra döner. Mücahidlerin çektiği sıkıntılarla ümmet refaha ulaşıyor. Bazıları zarar edip kaybediyor ve Allah’tan başkasının cehennem ateşinden ve Allah’ın azabından kurtaramayacağı ruhlar kurtuluşa eriyor.

Arabistan’ın büyük şehirlerindeki şehvetlerine düşkün, madde ve mide etrafında hayat sürdüren, kendisinden başkasını düşünmeyen, cihadı yükseltmeyen gençlerle dünya asla mutluluğa ulaşamaz. Bazı cahil toplumların gençleri, sarıldıkları kendilerini aşan ideolojiler uğruna geleceklerini kurban etmişlerdir.

Dünyanın saadete ulaşması ancak cihad köprüsüyle ve Müslüman gençlerin çabalarıyla mümkündür. Toprağın gübreye ihtiyacı vardır. Beşeriyet toprağını münbit hale getirip orada Yüce İslam’ın yetişmesini sağlayacak olan gübre ise şehvetler ve ferdi tamahkârlıklar değildir. Müslüman gençler tüm bu istekleri İslam’ı yüceltmek ve tüm dünyada güveni temin etmek, insanlığı kendini cehenneme götüren yoldan cennete ulaştıracak yola döndürmek uğruna feda etmişlerdir.

Ey “özgür” esir Kardeşim!

Biz gurbetin esiriyiz onunla kelepçeli korkulu bir hayattayız. Sense düşmanın esirisin. Her birimiz İslamı aydınlatmak için yanıyoruz, İslam kazansın diye zarar ediyoruz. İslam sağlamlaşsın diye kurban oluyor, İslam yaşasın diye ölüyor, İslam ehli güvende olsun diye biz korku içinde bir hayat yaşıyoruz...

Ey kardeşim iyimser ol. Çünkü gelecek bu dinindir. Müjdele çünkü zafer Müslümanlarındır. Emin ol güzel sonuç takva sahipleri içindir. Bil ki Allah iyi işler yapanların ecrini zayi etmez.

“Şüphesiz ki sabredenlerin ecirleri hesapsız olarak verilecektir.” (39, Zümer/10)

Ey “özgür” esir Kardeşim!

Son olarak İslam ümmetine söylemek istediğim bir şey daha var. Bunu söylerken amacım asla merhamet dilenmek değil. Aksine Müslümanlardan gerçekleştirmedikleri takdirde vebal altında kalacakları şer’i hakkımızı talep etmektir. Cihad esaret altındaki Müslümanları kurtarmak için değil midir? Bir Müslüman esir düştüğü zaman onu kurtarmak ümmetin üzerine farzdır. Öyleyse nasıl oluyor da yüzlerce sadık, mü’min, mücahit, kafirlerin hapsinde esir oluyorlar?

Acaba Müslümanlar nasıl zevkle yiyip içiyorlar, nasıl rahat uyuyorlar? Din kardeşleri en aşağılık en rezil insanların ellerinde en kötü işkenceleri görürken, çeşit çeşit zillate layık görülürken?

Müslümanlar kendilerini savunmuyorlar mı? Neden bunca insan layık olmadıkları şeylere layık görülüyorlar? Müslümanlar kendilerini esir kardeşlerinin yerine koysalar acaba ne düşünür ne hissederler?

Allah’u Teala’nın şu sözünü unuttuk mu?

“Mümin kadınlar ve mümin erkekler birbirlerinin velisidirler.” (9, Tevbe/71)

Peygamber efendimizin řu sözünü unuttuk mu? “Birbirilerini sevmeye, şefkat edip acımda mü'minlerin misali cesed misali gibidir. Ondan (cesedden) bur uzuv hastalanırsa diğerk azaları da uykusuzluk ve ateşle onun yardımına koşarlar.”²

Yoksa kâfirler bizi coğrafi olarak parçaladığı gibi akide olarak da mı parçaladı?

Rumlara esir düşen bir kadının mektubu Mutasım'ın eline geçince ne yaptığını unuttuk mu?

Yoksa kâfirlerin kendi esir ve rehinelerini kurtarmak için nasıl ısrarla ve ihlasla çalıştıklarına dikkat etmiyor muyuz? Kafirler biz Müslümanlar'ın birbirlerine karşı olduğundan daha fazla mı birbirlerine karşı merhametliler?

“Sizden biriniz kendisi için istediğini kardeşi için istemedikçe iman etmiş olmaz.”³

Kadın ve erkek, Allah'a ve ahiret gününe inanan, hesap gününü hesap eden herkese sesleniyorum:

Esir mücahid kardeşlerinizin sorumluluğu sizin omuzlarınızdadır. Allah indinde onlardan sorulacaksınız. O zaman ne diyeceksiniz?

Ama biz, ey “özgür” esir kardeşim, biz sizi aramızda hür ve özgür olarak görmedikçe durmayacağız.

Selat ve Selam peygamberimizin, ailesinin ve ashabının üzerine olsun.

² Sahihayn

³ Sahihayn